

Den Förestjutte.

Ensam wandrar jag och tärts och klagar
uti lifwets törnbeströdda dal;
fjettrad under ödets hårda lagar,
lär jag lida mensklighetens qual.

På mitt läger wafar jag med tårar.
Ack! i natten ingen hör min röst;
ingen ger mitt sorgsna hjerta tröst.
Mången, mången med sitt hån mig sårar.

• Ingen lyfnar till min dystra klagan,
hemmt i stormens sköte bort hon dör.
Ingen känner rätt den lefnodsagan,
som jag bort med mig till grafwen för.
Sag föraktas utaf lyckans wänner,
jag är främling uppå jordens rund;
men min fröjd är den: i dödens stund
tror jag Gud dock af sin nåd mig känner.

Författad den 20 Januari 1875.
